

De
ANTIPODIBUS
DISSERTATIO
GEOGRAPHICA,

Quam

DEO DUCE

CONSENTIENTEQUE ET ADPROBANTE AMPLIS-
SIMA FACULTATE PHILOSOPHICA,

SUB PRÆSIDIO

VIRI AMPLISSIMI

Dn. Mag. MAGNI GREENG/
IN INCLUTA ACADEMIA ABOENSI MATHEMATUM

PROFESSORIS REGII ET ORDINARII CELEBERRIMI,
PRÆCEPTORIS SUI ÆTATEM DEVENERANDI;

PRO GRADU

Publico bonorum examini modeste
desere

ANDREAS PXXS/
In

Auditorio Maximo ad d. 15. Novembris

Anni M. DC. XCIV.

Excusa à Johanne Winter/;

Reg: Typogr.

S U M M E
REVERENDO AMPLISSIMO QVE
DOMINO,

Dn. PETRO LAUR-
BECCHIO,

S. S. Theologiæ Doctori Consummatissimo,
Regiæ Academiæ Aboensis Rectori Magnifico, ejusdemqve Pro-
fessori Primario Celebrissimo, Prædictæ urbis Ecclesiæ utrius-
qve nec non Nummenis Pastori dudum meritissimo, Consistorii
utriusque Adfessori Seniori Gravissimo,
Domino & Mæcenati Magno.

Pariter.

Plurimum Reverendo & Clarissimo

Domino,

Dn. JOHANNI KEC-
KONIO,

Ecclesiæ, quæ Deo in Hvittis colligitur,
Pastori meritissimo, ut nutritio per triennium liberalissimo,
sic evergetæ ac Benefactori multis nominibus colendo.

In venerabundi obsequii, pariter ac observantiæ debi-
tæ contestationem, hæc pagellas cum voto pio
pro incolumitate Vestra perenni & c. omnigena, offert
& consecrat

VESTRORUM NOMINUM

Humilimus & officiosus Cultor

AND. P. N. S. S.

INTROITUS AD DISSERTATIONEM.

Nest procul dubio rebus, quas habet Terra Orbis, sua voluptas, suusque jucunditatis fructus; hinc est, quod exemplar plenum suavitatis in earum scrutinio vires experiri judicant facile omnes. Hic certant laborum socii, amulantur ad meliora nati, singulos ut comite- tur dignum virtutis premium. Laudem mereri dixeris tantos conatus, gloriam ego affirmaverim, si quo volo, dirigantur ul- terius. Est sedes, in quam Natura parens tot rerum agmina & virtutes congeffit, per ampla satis & sua magnitudine no- tabilis, cujus glebum pulcerrimamque molem digne contem- plari, opera cumprimis erit pretium. Sunt vasti Oceani per Orbem ambages admiratione digna; prostant ubique Regio- nes, Valles, Montes non in firmo tantum solo, sed & in aqvo- re sparsi. Et haec, si altius ire animus sit, minutias dixerim. Nam si obstupescis aspectu fluctuum litora tua circumquaque pulsantium, miraris populos per Regna, per regiones latissime fusos, hares ad camporum amœmitatem, fertilitatem agrorum, vastitates montium; ane hic limites admirationis ponendos esse existimes, si & haec omnia, ne dicam transversa & obli- qua, sed obversa nobis stare consideres? Adeo jam nefas est, rerum aliarum scrutari indoles; illius autem, cui quaeque sua debent, habitudinem, situm & ordinem ignorare. Equidem per- magni est laboris, cui nec plurium aetates sufficere possunt, in re tanti momenti, digne versari; ut mirum, ne iis, qui hoc operis animo primum voverunt, illud in mentem venerit Virgilii:

Terribiles visu formæ letumque laboſque;

Nam hic quo plus habet molestia, ita in voto est magis, ut longius differatur istud; quia autem omnes in unius rei fu- gacis ac lubrica possessionem Natura misit, quod operis prior aetas saltem aggressa est, sequens continuabit, ultima vix per- fiet.

ficiet. Quod certe in Geographia studio pro verissimo habetur; nam uti magna fuit Priscorum fides in describendis terrarum plagis, ita eam multis modis superavit docti hujus seculi industria, sed pariter Mundi remoti arcana futuris Temporibus aperienda relinquere habet necessum. Hec tamen hujus evi est gloria, quod quemadmodum in tribus illis Orbis partibus illustrandis plus Antiquis felix fuit nuperrima Magnorum Virorum cura, ita aliarum etiam, quas prioribus insuper adjecit, notitiam nobis præbuit haud mediocre. Hinc innumera dubia, quæ pro immotis rationibus Veterum plerique habebant, hodie detecta sunt. Quod vel de Antipodibus in aperto est. Qui enim illis temporibus hoc asserbat, quid aliud, quam quod vel somnium narrabat Lactantio, vel Augustino fabulam; imo vanus & stolidus omnibus est habitus. Sed quam fuit olim in schola Veterum nihil hujus Argumenti assertionem absurdius, tam hodie inter Eruditos nihil ea est aut certius, aut dignius. Et certe divini quid ei inesse credas, quod à Priscis ulla ratione intelligi, nostrates autem diutius latere non potuerit. De quo Argumento quum aliquid exponere constitui, fateor ampliores Ejus esse terminos, quam ut ad illos in hac Angustia temporis possem expatiari; attamen hoc tantum ad ejus illustrationem me collaturum spero, si principio, quid occasionem dedit Antiquis negandi Antipodes, Postea quid sunt, & quibus rationibus esse probantur, denique quos quævis natio habeat, ostendero. Tuum autem erit Candidissime Lector æquum de hisce ferre judicium.

MEMBRUM PRIMUM.

§. I.

Abigi adeo non potest Vetères quosdam negasse Antipodes, ut id ipsum ex scriptis eorum plus satis in confesso sit. Et quidem si in ipsorum sententias subactior paulo inquisitio instituenda sit, duo earum genera deprehendemus. Quidam enim Antipodes omnino negarunt, aliis eos ad nostrum genus spectare inficias euntibus. Horum in numero fuerunt ipse Cicero & Commentator Ejus Macrobius. Toti enim dum in eo occupati sunt, ut ostendant duas tantum ex Quinque ambitus Terreni Zonis, esse habitabiles, nostram borealem & australem nobis oppositam; existimant, quemadmodum septentrionalis & Australis extremitas perpetuâ obrigent pruina, ita medium cingulum continui caloris afflatu perustum ob vehementiam fervoris victuris esse incommodo. Unde, inquit Macrobius, *interjecta*, zonis puta temperatis, *torrida utrique hominum generi, commercium ad se denegat commeandi.* Quo stante, concludunt eos, qui in Australi degunt parte adversaque nobis urgent vestigia, nihil ad nostrum genus spectare. Quale autem genus hominum illos esse voluerint, haud liquido constat. *Non ambe zone,* inquit Macrobius, *hominibus nostri generis indulta sunt,*

Sed sola superior (borealis) incolitur ab omni, quale scire possumus, hominum genere, Romani Græcive sint, vel Barbarie cujusque nationis. illa vero (Australis) sola ratione intelligitur, quod propter similem temperiem similiter incolitur. Sed à quibus non licuit unquam nobis, nec licebit cognoscere. Verum præter omnem Magni alioquin Viri opinionem res cecidit fecius. Nam & Zonam Torridam penè totam habitari imotis rationibus probari potest, & Terræ Australis incolas nostri generis esse navigationibus compertissimum habetur, quemadmodum paulo fufius id infra urgendum.

§. II.

Antipodes autem negabant superioribus seculis præter rerum imperitiores etiam Doctissimi multi. Nec ab illis dissentiebant Nazianzenus, Augustinus, Lactantius & aliquando tota Christianorum Ecclesia. Testatur Aventinus Bonifacium Episcopum Moguntinum eo animi zelo aliquando flagrasse, ut cum ad aures ejus pervenit Virgilium, Episcopum Salæburgensem in Concione quadam Antipodes asseruisse, prius mitigari non posset, quam Utilonem Bojorum Regem & Zachariam Pontificem Romanum accusationibus suis eò induxit, ut Virgilium Ecclesia ac Templo prohibitum vitam agere privatam juberent; veriti, ne Antipodibus assertis, novum quoque Christum comminiferetur.

§. III.

Quare autem Prædicti veterestantopère in id nitebantur, ut sententiam quæ Antipodes assererat, irent destruetam, causam auguror fuisse variam. Nam primo Terræ Globositatem in dubium revocabant, aliam ipsi quamcunque figuram affingentes. Visa enim cuidam fuit Tympano, uni Cylindro, alii Schaphæ, nonnullis vel Tetragonæ, vel Hexagonæ similis; imo Democritus excavatam putavit Terram, Empedocles vero planam. Quibusdam placuit radicibus eam
niti

niti, quos inter Lactantius & Augustinus. Ægyptii denique, ut testis est Macrobius, cum Terram Hieroglyphicis literis significare volebant, bovis figuram posuerunt. Qui & videatur fabulæ locum fecisse, quâ traditur Argus per ambitum capitis, innumeris oculorum ornatus luminibus, custodisse Junonis imperio Inachi filiam, ejus Deæ pellicem conversam in bovis figuram. Sub cujus cortice hanc expositionem latere innuebant: Argum ob candorem & velocitatem cœlum esse candidissimis luminibus distinctum, quæ vice sunt oculorum, de super excubias Terræ bovinâ figura præditæ diligentissime agentium. Hunc autem errorem irrepisse cum primis constat vel ex non satis intellecta natura cœli spherica, vel ex neglecto positu siderum. Etenim prius quod attinet, præterquam quod commode dici possit, cœlum cum omni eo quod vastissimo suo tegit ambitu *πρωτότυπον* suum respicere, hac ratione: ut quemadmodum illud principii & finis expers est, ita hoc per Sphericam suam formam, nec principium nec finem habet; etiam hoc addere non erit inconveniens, quod forma cœli tot infinitorum corporum capacissima, qualis cavitare sua visui nostro ubique objicitur, talis & non modo existit, sed etiam insolubilis causa creditur, quæ naturalis societatis amplexibus omnia reliqua corpora sibi conformat. Cum primis autem hæc ejus figura in collatione ad terram ceu centrum suum conspicua fit. Nam quia & extrema est & sphericalis, punctum habet imum & medium quod terra est, à cujus parte quavis æqualiter distat. Quæ mutua vice, quia Spherica & centrum Mundi existit, spheralem exigit extremitatem, sine qua tale quid esse nequit. Hæc autem cœlum est, quod quia rotundum, jam terram ejusdem figuræ esse necesse est. Nec robur addet sententiæ priscorum, quod in ea vel montes, vel speluncæ & subterranei meatus inveniuntur. Nam ponatur mare va-

altissimam in superficie terræ excavasse speluncā, Montes etiam reperiri in cœlum duobus aut tribus milliaribus erectos, tanto tamen minus hoc erit in comparatione totius terræ in circumferentia sua milliaria Germanica 5400. habentis, quanto magis altissimi montis magnitudinem vel distantia unius milliariis eludit. Posterius autem istud si respiciemus, certum est, eos qui rotunditatem Terræ negarunt, ita non attendisse vel stellarū ortus & occasus diversitatem pro locorum & climatum varietate, vel apparitionem quarundam stellarum & occultationem perpetuam, ut ex iis accuratum hac de re fieret iudicium. Nam ex priori isto facilimum est intelligere globositatem maxime terræ convenire, quando orientalibus populis sidera prius oriri & occidere cœtus, quam occidentalibus advertimus. Ex hoc autem videmus ipsam spheralem terræ figuram facere habitantibus, illis exceptis qui sub Æquatore in Globo recto degunt, hanc diversitatem, ut quasdam stellas habeant apparentes, quasdam verò latentes. Locus enim, quem quisque inhabitat, ita positus est, ut quasdam stellæ ex ipso nunquam possint videri. Quia ipsa pars cœli in qua sunt, nunquam potest hic habitantibus apparere. Pars enim hæc terræ, quam vel nos incolimus ad septentrionalem verticem surgit, & spheræ convexitas australem nobis verticem in ima demergit, quemadmodum huic etiam consonat illud Poëtæ:

Hic vertex nobis semper sublimis at illum

Sub pedibus Styx atra videt manesque profundi.

§. IV.

Deinde si vel ipsis Antiquis in mentem demum venisset, Mundum esse figuram conglobatam & rotundam, nulla tamen ratione consequens esse putabant Antipotes dari, propterea quod terram regionibus sibi cognitis obversam ab aquarum congerie liberam esse non crediderunt. Præterea si etiam nudam posuissent, neque hinc statim necesse ipsis opi-

nio fuit, ut homines haberet. Imo & absurdum dicere, & supra vires humanas positum ducebant, aliquos homines ex hac in illam partem, Oceani immensitate trajectâ, navigare ac pervenire posse. Scilicet, quia vel falso nixi fundamento Terram planâ, trilaterâ vel quadrilaterâ esse formâ, credebant eum qui navigationem instituebat, eum ad extremitatem lateris pervenisset, præcipiti lapsu in profunditatem abyssi casurum; vel etiam concessâ circulari terræ formâ, talem in cœlum & nescio quæ loca naturæ incognita prolapsurum. Denique quia videbant aditum nulli eorum qui Borealem hanc fasciam incolunt, ad Australes illos patere, sequi inde necessario existimabant illos de genere Adæ non esse, proinde, quam premi argumento adeo difficili, Antipodes negare malebant. Hæc omnia tamen gratis ab iis affirmari jam dudum edocuit optima rerum Magistra. Nihilominus in hoc excusari possunt, quod fatis, quin omnia experiri valebant accuratius, hæc gloria ipsis denegata fuit; ut ut consideratâ cum Antiquorum in describendo terrarum orbe, diligentia, & imperiorum ad inqvirendas Regiones commoditate, tum dira mortalium auri Argentique cupidine, nihil non tentante, tam diu Amplissimam globi terraquei partem, nostrum orbem latere potuisse, non semel mirati fuerunt viri & optimi & doctissimi.

MEMBRUM SECUNDUM.

§ I.

ITa variis quorundam Veterum hac de re sententiis sive recitatis, sive remotis, paucis pariter, qua potissimum ratione describi, quibus item argumentis indubie probari possint, operæ pretium est disquirere. Et quia in more positum est, ea præcipue, quæ ad Definiti illustrationem faciunt, præmittere, e re forte erit paucis etiam illa attendere. Rationem

tionem Etymi quod attinet, pater vocem Antipodum esse originis Græcæ, & descendere ab ἀντι & πούς unde, singul. Est ἀντιπούς pl. ἀντιποδες, eo quod pedes nostris directe obvertant. Quoad Homonymiam, nihil equidem, quod deprehendi potest, ad illam habetur. Id tamen notasse juvabit, quod Seneca homines luxuriæ deditos facere admodum Antipodibus assimilat, eo quod noctes perversa vigilia exigant, contra alto sole semisomnes jacentes, medium etiam diem tempus antelucanum habeant. *Sunt, inquit, qui officia lucis noctisque pervertunt: nec ante diducunt oculos besterna graves crapula, quam appetere nox cæpit. Qualis illorum conditio dicitur, quos natura, ut ait Virgilius, sedibus nostris subditos e contrario posuit*

*Nosque uti primus equis oriens afflavit anhelis
Illis fera rubens accendit lumina vesper:*

Talis horum contraria omnibus non regio, sed vita est. Sunt quidam in eadem urbe Antipodes, qui ut M. Cato ait, nec orientem unquam solem viderunt, nec occidentem. Epist. CXXII. Tales autem Antipodes cum ubivis obviam sint, nemo facile negavit, ut ut de ceteris non parum dubitatum fuerit. Denique Synonymiam quod spectat, dicuntur Antipodes alio nomine ἀντιχθονες. Observandum tamen Veteres hac appellatione non solos Antipodes innuisse, sed omnes qui oppositam terram Australem inhabitare credebantur, etiam si in superiori nostro degerent hæmisphærio. Quod etiam notavit Plinius: *Taprobanem alteram Orbem terrarum esse diu existimatum est Antichthonum appellatione. Lib. VI. Cap. 22.* Hos forte intellexit Ludovicus Vives cum incolas Insulæ Taprobanæ ut & aliorum Locorum Antipodes nominat, cum tamen tales proprie non sint, quemadmodum id infra dicitur.

§. II

Sunt autem Antipodes, qui habitant in oppositis parallelis & diversis Meridiani semicirculis. hoc est, qui opponuntur

tur e diametro, pedesque habent pedibus directe obversos. Quomodo autem a Perioecis & Antoecis differunt, vel illinc liquere potest. In hujusmodi situ quaedam nobis communia cum Antipodibus sunt, nonnulla vero illis nobis contraria accidunt. Prius sic apparet: Quemadmodum nos qui hanc terrarum partem incolimus, calcantes humum coelum habemus super verticem, sol nobis & oritur & occidit, circumfusi denique aeris spiramus haustum; ita eadem Antipodibus evenire credendum est. Nam & illi ejusmodi spirant auram: Idem sol illis & obire dicetur nostro ortu, & oritur cum nobis occidit; Calcabunt æque ac nos humum & super verticem semper coelum videbunt. Nec ideo crasse existimandum est ipsos, quia nobis obvertunt pedes, in coelum casuros, hoc enim & ex illis aliquis rerum imperitior de nobis somnare potest, nec tamen propterea quisquam nostrum timuit, ne in coelum caderet. Hinc nec apud illos aliquem casurum facile affirmabit, qui considerat in Globo vel circulo nil sursum esse nihil etiam deorsum. Nam si coelum sursum habetur, quemadmodum & Antipodibus super verticem est, terra autem deorsum, nunquam in superna aliquando præcipites fient. Quocirca indubitato constat nos convenire cum Antipodibus in quantitate altitudinis Poli & in indentate Horizontis, qui utrisque idem est, utpote descriptus ex iisdem punctis Verticalibus; nam uti nostri Antipodes a nobis, ita nos ab illis 180 Circuli maximi gradibus disjungimur. Posterius autem illud per se patet: Nam propter contrarium situm etiam Anni temporum incipientium & desinentium, crescentium & decreescentium dierum ac ortuum occasuumque rationem contrariam habent; idque inde, quia unius Nadir est Zenith alterius, quantaque uni est elevatio Poli Borealis, tanta est alteri altitudo Australis, orienteque uni sole, alteri occidit, occidente autem oritur.

Hiscē levissime sic positis, ulterius, ne existimetur frustra hæc à nobis affirmari, Antipodes esse nitimur ostendere tribus argumentis invictissimis. Primum sit desumptum ex sana ratione. Quicquid potentissima manu sapienter condidit Creator optimus, illud ita constrinxit, ut situm quem propria cujusque indoles duxit optimum, suo nutu affectaret. Sic quod summa residet sede, vastitate non minus quam puritate cetera omnia excedens, æther vocatur; Quod autem ab hujus puritate non nihil recedit, utpote rebus refertum innumeris intraque cœli cavitatem terram undique ambiens, aer existit & secundum locum tenet. Post hæc pars adhuc liquida est, sed in aquæ fluxum coagulata, quæ utut limitum fere nescia sit, in sublime etiam scandat, & cœlum denique sibi vindicare videatur, fundo tamen carere nequit. Tandem ipsa terra corpus crassum satis, impenetrabile & gravitate omnia vincens fulcrum & firmamentum rerum quas sinu suo coercet, in imo hæret. Hoc igitur infimum est, puncti saltem in collatione ad cœli amplitudinem, speciem referens; nihilominus tamen medium existit; etenim quod tale in sphaera est, hoc & constat imum esse: Et quia istud, sequitur sponte sua omnia in hunc locum pondera ferri debere. Res exemplo patebit ulterius: Dubium esse non potest, quin liquor pluvialis in quacunque parte aeris universum orbem ambientis decidat; quia si nubes nihil aliud est, quam atomorum aquearum congeries, quæ frigore condensata & variis modis coacta demum abrumpit in imbres, id, omnino aliter fieri nequit. Existimaret ergo aliquis, quia Terram ut Globum in medio Mundi concipimus, extra hanc superficiem quam incolimus, quicquid nivium imbriumve cadit, hoc omne de aere in cœlum defluere, quum istud sicut à nostro habitatio- nis loco, ita cum à lateribus, tum à parte nobis contraria pari

pari altitudinis immensitate suspicitur. Quod equidē procul dubio affirmandum esset, nisi omnia pondera nutu suo in terram ferri constaret. Iam autem liquet non in hanc solum, quam incolimus superficiem, sed & in latera, quibus in terra globositas sphaeralis efficitur, & in alteram partem nobis obversam imbrium casum esse. Quibus praelibatis, quid sentiendum de Antipodibus sit, haud obscure colligitur. Nam si imbres ex inferiori caeli hemisphaerio in terram, quæ ad nos est inferior, decidunt, ibique subsistere possint, facile etiam obtinebimus homines in illa terræ parte sedem habere fixam, qualis & nobis est. Quod cum ita sit, nihil obicis hac in parte nostræ sententiæ poni posse speramus.

§. IV.

Proximum merito probationis locum sibi vendicat ipsa Experientia, quæ ut omnium rationum Epiphonema est & complementum, ita rei tot seculis dubiæ fidem faciet certissimam. Illa autem navigationibus hodie habetur. Totum enim Globum Terraqueum quoad suam amplitudinem non una vice circumnavigatum esse constat. Deliberavit autem aliquando de expeditione versus terras incognitas, successu forte post fata feliciori Ferdinandus Magellanes Lusitanus, qui fretum sui nominis sub Auspiciis Caroli V. Imperatoris aperuit. *Hic Anno 1519. egrediebatur portu Hispanensi cum quinque navibus, penetransque fretum ante hoc tempus incognitum, per mare pacificum vulgo del Zur ad insulas Moluccas pervenit, ubi veneno est extinctus. Ex quinque istis navibus unicam, qua Victoria est dicta, reduxit Sebastianus Canutus, eundemque sevilie portum 1522. est ingressus postquam per tres Annos maritimo itinere totam ambivisset terram; recepit autem ab Imperatore catenam auream cum simulacro Mundi & hac inscriptione: Primus circumdedisti me.* Motta le vaiier nella Geografia de Príncipe Cap. 22. Deinde idem negotium susce-

pit quidam Anglus Franciscus Draco, diebus 1056. suum iter absolvens ab Anno 1577. Postea Tomas Candisch pariter Anglus diebus 777. Anno 1586. peregrinationem suam peregit. Post hæc Anno 1597. totum terræ circulum lustravit Simon Cordes Roterodamus; & Anno sequenti Olievir von Noorr Batavus intra dies 1077. Porro Vilhelmus Cornelius Schotus cum Jacobo leMaire, fretum cui postea suum nomen dedit diebus 749. Anno 1615. emensus est. Post hos autem navigationem instituerunt Jacobus Heermatton & Johannes Hugen duabus navibus, eandemque diebus 802 Anno 1623. absolverunt. Quorum facit mentionem Erhardus Veigelius in specul. Terræ Cap 5.

S. V.

Robur probationi nostræ tertio addet, quod compertissimum sit & viam ad Antipodes esse & hos originem ex nostro Orbe trahere. Iter ad illos patere terrestre suspicari quis posset, si ostendere præsumas Asiam Americæ alicubi coherere. Sunt enim qui fretum Anian, quo ante hæc tempora Asiam & Americam sejungi creditam est, omnino non esse contendunt. Quicquid fuerit, sufficiet nobis per freta has oras esse detectas posteaque occupatas. Memorat Ludovicus Vives etiam veteribus quibusdam viam ad Terras oblique sibi respondentes innotuisse. *Nam olim, inquit, per Arabicum sinum quidam Augusti Caesaris potentiam fugientes perque imam Æthiopiam mareque Atlanticum ad Gades Herculis enavigarunt: Contra florentibus rebus Carthaginensium, aliqui ex eis ab Herculeo freto in Arabicum mare rubrum: tum etiam Persicus sinus & Indicum Eoumque mare Alexandri armis est exploratum, Insulaque Taprobane & alia in illis tractibus nonnulla, quæ ex positu cælorum & siderum deprehenduntur Antipodes esse nobis.* In Not. ad Lib. XVI. Cap. 9. Augusti. de Civit. DEI. Ubi tamen vocem Antipodum improprie accepisse videtur, cum Anglia ubi vixit Vives ascendat

ad 15. Grad. Elevationis & 50. sed v. g. Taprobane hodie Sumatra minimam sui partem ab Æquatore Meridiem versus descendat: Nihilominus hoc ipso intendit iter ad Antipodes neque priscos latuisse, si modo illud ingredi animum induxissent. Americam autem Septentrionalem ex Gronlandia primos accepisse incolas & Mexicanos Norvagorum per Gronlandiam propaginem esse suspicio fuit Hugoni Grotio; quam tamen refellit G. Hornius ex Johanne de Laet, tanquam minime sive rationi temporum, sive moribus & lingvæ vel antiquorum traditionibus congruam. Alii iterum ab occidente per Novam Zemblam & Gronlandiam sed non ex Norvegia; Nonnulli per Orientem ex China, Japponia per Terram nuper repertam cui nomen Eso colonos in prædictas Terras migrasse existimant. Sed & horum auctoritatem si non damnat, dubiam tamen reddit Clarif. Hornius, suam de hac re substituens sententiam: *In universum Insulanos America & multas in continente gentes à Phœnicibus eorumque Colonis Carthaginensibus ortos luculentis demonstrari potest argumentis. Reliqua multitudo manifesta Scythica seu Tartarica originis argumenta præ se fert, præcipuè Mexicani, Peruani & Brasilienses: Nec dubium est, quin ex Britannia quoque, cum Saxones illam destruerent, multi profugi in Novum Orbem delati fuerint; nec non ex Hispania, cum illam in Saracenicam illa tempestate. In Tractatu cui Inscriptio: Orbis Imperans, pag. 328. Quâ nec alia haberi potest commodior. Neque ei obstat quod à nostri orbis populo distincti sint lingvâ, moribus & vestitu Corporis, quum sciamus nationibus longissime ab invicem distitis id tanto facilius contingere, quanto vel in una gente nihil experimur istis fieri frequentius.*

§. 6.

Tantum igitur abest ut Antipodes aliquis neget, ut ne quidem dubitari de iis possit amplius. Num vero nobis den-

tur, superest disquirendum. Quin vastissima orbis pars versus polum Australem, Europæis nondum satis cognita restet, hinc extra dubium est, quod eminus navigantibus amplitudo ejus notari quidem possit, coram autem lustrari propter incolarum ferociam nequeat. Si igitur dicendum quod res est, nihil ultra, quam quod pars Terræ Australis nostris regionibus responderet, novimus. Adeo igitur qua interiora amplissima hæc orbis Terreni plaga adhuc fere jacet tenebris immersa. Fertur quidem Hispanus nomine Ferdinandus del Qvir Regi Hispaniæ exhibuisse accuratam earum terrarum descriptionem, in quibus se diu vixisse dixerat, ut ejus mentionem facit Cl. Hornius; sed & de eodem hæc notat alius: *Ferdinandus de Qvir plus omnibus in Australibus hisce regionibus detegendis felix fuit, qui quoque in suis itinerariis gloriatur se notasse litora harum regionum ultra longitudinem 10000. Leucarum; illisque adsignat Europam & magna Asia parte majorem, quamvis non videatur innuere nisi partes illas que sub linea æquinoctiali sunt aut trans illam in Zona torrida. Quod si maximam incognite hujus terre vastitatem consideremus, ab æquatore in aliquibus locis ad Antarcticum polum & ab oriente versus occidentem, necessum ut illam concipiamus ampliorem multo quam pro descriptione Hispani hujus; est enim si adjeceris que detegenda restant in America, tam qua interiora eorum, quorum non nisi litora novimus (puta ultra Qviriam & Canadam seu Estotilant) quam que has plagas versus polum transcendunt, cum omni quod hætenus aditum non est inter polum Arcticum & Europam cum Asia junctam; apparebit procul omni dubio nos vix dimidii hujus Terraquei Globi notitiam habere, nec tres hæc partes veteris Mundi una cum novo isthoc, quem Indiam Occidentalem adpellamus, plus terrarum occupaturas, quam quod etiam nunc restat*

restat futuris seculis aperiendum. Motta le Vaijer nella
Geografia de Príncipe Cap. 73.

MEMBRUM TERTIUM.

Allatis ita pro ratione instituti Argumentis Antipodes adstruentibus, à scopo non erit alienum, si veluti in tabella quadam viderimus quæ Regionēs Antipodes habent quæ vero non. Ubi si Australem terram nobis fere incognitam exceperis, paucissimas Regionēs sibi e diametro respondere apparebit. Adeo mirum est vastissimi Orbis portiones tantum aliquas & fragmenta inhabitari, reliqua mole aquis cooperta, ut non nisi iusta de causa hæc quondam dixerit Plinius: *He tot portiones Terra, imo vero ut plures tradiderunt, mundi punctum (neque enim est aliud terra in universo) hæc est materia gloria nostra, hæc sedes, hic honores gerimus, hic exercemus imperia, hic opes cupimus, hic tumultuatur humanum genus, hic instauramus bella etiam Civilia mutuisque cadibus laxiorem facimus terram.* Lib. 2. Cap. 68. scilicet, præterquam quod oceanus superius Terræ hamisphærium per in-
finuos meatus ambit, etiam inferioris intra Æquatorem & terras Australes maximam partem tenet. Prius autem quam ulterius progredior, fatendum erit non quævis loca accurate hic notari posse, id enim vel brevitatis, cui maxime litandum duxi, prohibet, vel opus fere frustraneum, cum pluribus Regionibus nil nisi mare est oppositum, dissuadet, præcipue quum & alias, certo in Globo assumpto loco, Urbe vel regione cujusvis Regni, appareat, quantum ad institutum sufficit.

EUROPA.

Locorum Nomina,	Long. Lat. Bo.	Antipod.	Long. Lat. Aust.
	0 0		0 0
<i>Hispania</i> vg. Toledo,	13. 0. 40. 45.	} His respondet Terra Australis	193. 0. 40. 45.
<i>Portugallia</i> Conimbri,	9. 0. 40. 10.		189. 0. 40. 10.
<i>Gallia</i> Paris	10. 0. 48. 15.		200. 0. 48. 15.
<i>Britannia</i> Londinū Angl.	10. 20. 51. 32.		190. 20. 51. 32.
<i>Norvegia</i> Dronten,	29. 30. 64. 0.		207. 30. 64. 0.
<i>Suecia</i> Holmia,	34. 0. 59. 30.		214. 0. 59. 30.
<i>Finland,</i> Aboa,	39. 40. 61. 13.		219. 40. 61. 13.
<i>Laponia,</i> Finmarchia,	35. 0. 69. 0.		215. 0. 69. 0.
<i>Dania,</i> Hafnia,	25. 50. 55. 15.		205. 50. 55. 15.
<i>Germ. sup.</i> Heidelb. Palat.	27. 30. 49. 0.		207. 30. 49. 0.
<i>Belg. s. G. infer</i> Antuerpia,	22. 50. 51. 0.	202. 50. 51. 0.	
<i>Polonia,</i>	Moldavia,	} His partim Ter- ra Aust. partim Mar. Pacificum.	227. 30. 47. 30.
	Borussia,		219. 0. 53. 20.
	Podolia,		228. 30. 46. 20.
	Curlandia,		220. 0. 56. 10.
<i>Hungaria</i> Alba Regal,	36. 10. 47. 18.		216. 10. 47. 18.
<i>Transsylvania,</i>	41. 30. 46. 20.		221. 30. 46. 20.
<i>Italia,</i> Roma,	30. 0. 44. 20.		210. 0. 44. 20.
<i>Helvetia,</i>	26. 0. 46. 50.		206. 0. 46. 50.
<i>Istria,</i>	32. 50. 45. 40.		212. 50. 45. 40.
<i>Croatia,</i>	34. 20. 45. 50.		214. 20. 45. 50.
<i>Dalmatia,</i>	36. 30. 43. 30.	216. 30. 43. 30.	
<i>Bossena,</i>	36. 0. 44. 30.	216. 0. 44. 30.	
<i>Servia,</i>	40. 0. 43. 50.	220. 0. 43. 50.	
<i>Walachia</i>	44. 10. 45. 20.	224. 10. 45. 20.	
<i>Moscovia,</i> Plelkia,	51. 0. 57. 0.	Has partim Terra Australis	231. 0. 57. 0.
<i>Romania,</i>	48. 0. 43. 20.	partim M. Paci-	228. 0. 43. 20.
<i>Gracia,</i>	Macedon,	} carum.	222. 30. 41. 38.
	Morea,		222. 30. 38. 0.

(17)
AFRICA.

Locorum Nomina,	Long.	Lat.	Bo.	Antipod.	Long.	Lat.	Auf.
Barbaria	9. 0.	32. 0.			189. 0.	32. 0.	
	Fessæ	12. 0.	33. 15.		192. 0.	33. 15.	
	Teleusini	19. 0.	34. 0.	Terra Australis	199. 0.	34. 0.	
	Tunetanu	26. 0.	35. 0.		206. 0.	35. 0.	
Biledulgerid.	Barchæ	45. 0.	30. 30.	M. Pacificum.	225. 0.	30. 30.	
		22. 0.	29. 30.	pars Terræ Aust.	202. 0.	29. 30.	
	Gvalata	4. 0.	21. 50.	Terra Australis	184. 0.	21. 50.	
	Hoden	4. 30.	19. 25.		184. 30.	19. 25.	
	Genocha	3. 30.	18. 0.		183. 30.	18. 0.	
	Tombuti	10. 0.	15. 0.	M. pacificum	190. 0.	15. 0.	
	Melli	6. 30.	11. 25.	vulgo del Zur.	186. 30.	11. 25.	
	Gvinea	16. 30.	7. 25.		196. 30.	7. 25.	
Nigrituru Regna	Dauma	22. 30.	8. 30.	Inf. Salomonis	202. 30.	8. 30.	
	Cano	23. 0.	16. 25.	Mare del Zur	203. 0.	16. 25.	
	Cassena	28. 25.	14. 30.		208. 25.	14. 30.	
	Benin	27. 0.	9. 27.	Malarta Insula	207. 0.	9. 27.	
	Zenfara	33. 29.	12. 26.	M. del Zur.	213. 29.	12. 26.	
	Borno	41. 0.	18. 20.	Insule quas	221. 0.	18. 20.	
<i>Magellanes, quia nullum hominē ibi invenit Infortunatas vocavit.</i>							
	Nubia	48. 0.	15. 0.		228. 0.	15. 0.	
	Biafra	36. 30.	6. 50.	Mare del Zur.	216. 30.	6. 50.	
	Medra	43. 0.	7. 0.		223. 0.	7. 0.	
	* Dabila	61. 0.	17. 20.		241. 0.	17. 20.	
	Barnagasso	61. 0.	14. 20.		241. 0.	14. 20.	
	Dangali	69. 0.	10. 20.		249. 0.	10. 20.	
* Ethiopia Superior	Dobas	67. 30.	9. 30.		247. 30.	9. 30.	
	Trigemalion	58. 30.	9. 0.		238. 30.	9. 0.	
	Anbioncan-	48. 30.	6. 50.	Mare del Zur.	228. 30.	6. 50.	
	Vangve (tiva	46. 20.	23. 30.		226. 20.	23. 30.	
	Belegvanze	57. 0.	2. 50.		237. 0.	2. 50.	
	Angote	62. 30.	5. 0.		242. 30.	5. 0.	
	Balli	69. 0.	8. 0.		249. 0.	8. 0.	
	Fatigar	67. 30.	4. 0.		247. 30.	4. 0.	
	Olabi	63. 30.	3. 30.		242. 30.	3. 30.	
	Baru	64. 30.	2. 30.		244. 30.	2. 30.	

Reliquæ parti hujus Æthiopiæ ut & toti Æthiopiæ Inferiori responde-
det Oceanus occidentalis.

Locorum Nomina, Long. Lat. Bor. Antipod. Long. Lat. Austr.
Ægyptus v. g. Bethlemes 59. 0. 28. 40. toti respondet M. del Zur 239. 0. 28. 40.
(Asiatica) A S I A.

Sarmatia intra 70 & 100. 46. & 60. Terra Magellanica 250. & 280. 46. & 60
Tartaria intra 85. & 170. 35. & 70. Huic respondent 265. & 350. 35. & 70.

ad Austrum Terra Austr. ab occid. Terra Magellanica, ab Oriente
M. Pacif. ad septentrionem in America M. Patagonum Regio tota.
China intra 130 & 154. 20. & 54. 310. & 334. 20. & 54.
Ei opponuntur in Amer. pars Timbujæ, Ascension, Paraqv. Morp.
Cor. Tucuman. Peragva, & magna pars freti Magellanici.

India intra intra 166. & 120. 22. 35. In America Merid. 346. & 300. 22. & 35.
Gangem, P. velas R. de S. Clara, S. Felix S. Ambros P. de Corona Topocalma &c.
India extra intra 120. & 129. 23. & 35. In America 300. & 309. 23. & 35.
Gangem, Meridionali opponuntur Chicas & Chili, Los Andes.

Persia intra 70. & 116. 24. & 43. 250. & 296. 24. & 43.
Huic toti fere contrarium est M. Pacif. ad Americam vero Mer.
Insula de S. Maria, Inf. Mocha P. de Galera.

Turcia intra 50. & 90. 12. & 45. 230. & 270. 12. & 45.
Ei partim Mare Pacificum partim fretum Magel. obversa sunt.
* Sumatra, In 125. Grad. Long. Latit. 0. quum Æquator. eam per-
transeat; E. regione est Cassiopagotes ad Boream, & Ama-
zonum Regio ad Austrum.

Corea intra 152. & 156. 32. & 40. 332. & 336. 32 & 40.
* Insule circa In- habet ex adverso inf. dos Castillanos, nec non Rio de la
dias orientales Plata

præcipue Japan intra 157. & 171. 32. & 37 337. & 351. 32. & 37.
Fretum Magellanicum sibi habet oppositum,

Inf. per Oceanum
orientalem dispersæ:
Borneo intra 135. & 142. Longit. in Latitud. a gradu 7. versus
Boream habet Charibanam sibi obversam.

Java major intra 130. & 140. 7. & 11. 310. & 320. 7. & 11.
Opponitur ei Aroras, Arovacas, La Trinidad.

Gilolo 152. 2. 0. Mare del Nort. 332. 2. 0.